

«ЛИСТ ПОДОРОЖНИКА» – КРОКИ ДО ЕКОЛОГІЧНОЇ СВІДОМОСТІ

«ЛИСТ ПОДОРОЖНИКА» І НАРОД – ЄСТЬ КОНТАКТ!

Ідея однієї з останніх акцій проекту «Лист подорожника» прийшла раптово, викликала деякі суперечки, але виявилась плодотворною. На Великий день ми вирішили на годинку відкласти власні справи і поспілкуватись з людьми на лоні природи. Ми вітали їх із святом, бажали щастя та добра, вручали звіт про свою роботу, просили поставитись до неї з усією можливою повагою, а саме – прибрати територію після пікніка.

Дійсність перевершила всі можливі очікування: під час акції жодна людина не

висловила нам незадоволення, всі виголошували підтримку і нашого прохання, і участі в роботі проекту в майбутньому. А вранці, коли ми пройшли по тих же місцях, нам здалося, що там не лише зібрали все зайве, а навіть позамітали! З приходом весни нам уже неодноразово доводилося чути: «Коли ваш суботник? Ми прийдемо, ви ж нас не забудьте!»

Тож акцію «Контакт з народом» ми будемо практикувати і в майбутньому, а щоб вона була ще ефективнішою, обов'язково залучатимемо молодіжні організації, тому що не можна зустріч з лісом дарує таке натхнення, як того післявеликоднього ранку.

СІТО!

Та й те натхнення виявлялося передчасним... Звичайно, ясного весняного дня всі славутчани, як одна душа, потяглися до лісу, тож обійти всі пікніки було просто неможливо, та, чесно, кажучи, і не особливо ми сподівались на такий вражаючий результат. І таки, на жаль, і тут дійсність перевершила будь-яку фантазію...

Неначе вдарив грім серед ясного неба, неначе отримала постріл у серце, отруєну стрілу в душу. Це я підійшла до першого ж учорашнього вогнища, куди ми із своїми закликами не підходили, і де вчора, я бачила, відпочивала молодь.

**ПОСЕРЕД КОСТРИЩА
ЛЕЖАВ ШМАТОЧОК ПАСКИ!**

Як то кажуть, «нет слов, одни выражения». Так і «выражениями» тут не допоможеш, в душі тільки біль за людей, у яких немає, виходить, ні серця, ні совісті, ні історичної пам'яті. Хіба ж наші пращури були кочівниками чи завойовниками, в яких головний сенс життя був у тому, щоб відібрати, поламати і викинути?! Ні, наші предки завжди боронили мечем свою землю від загарбників, боронили бороною, щоб сіяти хліб, щоб вирости-

ти потомство, щоб нести себе у Вічність... Донесли?..

Нехай нікому з тих молодих людей не заглядала в очі голодна смерть (та нехай ніколи й не загляне — не для проклять пишу я ці рядки); припускаю, що в наш індустріальний вік не бачили вони зблизька ні трактора, ні борони, ні натруджених сільських рук, не були вже їх дідусі-бабусі ні сіячами, ні орачами... Нехай і в школі вони так училися, що не запам'ятали страхіть Голодомору, — сліпі, глухі, може, й німі (чи не тому так поширені серед нашої молоді матюки, що слів нормальних їм у голову ніхто не поклав?!). Але ж у нашому місті не білоручки живуть! Щоб сіяти-орати на нашому «атомному полі», треба мати не тільки гроші й інтелект, а й Хліб на столі!

Люди добрі! Що з нами відбувається?! Чи нам пороблено?! Чи від КПРС відійшли, а до Бога не прийшли? Чи вже за снікерсами і неба нам не видно?!

Проблем ще багато, ще працювати й працювати... Працювати всім миром.

Примітка: Cito! – медичний термін, означає «терміново!», «тривога!»

Наталія НІКОЛАЙЧУК

